

I medfør af § 33 i Forretningsordene for Inatsisartut skal jeg hermed fremlægge følgende forslag til Inatsisartutbeslutning:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at forhandle med kommunerne om at oprette en fælleskommunal hotline til underretninger af omsorgssvigt. Hotlinen skal kunne modtage indberetninger fra hele landet og skal sikre at disse straks formidles til de rette kommuner. Naalakkersuisut gives frie rammer til at udforme selve rammen om hotlinen sammen med kommunerne, så længe formålet indfries, nemlig at alle borgere nemt kan ringe til det offentlige og underrette om omsorgssvigt.

(Medlem af Inatsisartut, Naaja H. Nathanielsen, Løsgænger)

Begrundelse

Der er ingen grund til igen at nævne antallet af omsorgssvigtede her i landet. Jeg tror der er meget bred enighed om, at vi i alt for høj grad belastes af druk, vold, seksuelle overgreb og hashmisbrug. Og disse problemer rammer landets børn hårdt. Forældre der drukner i deres egne problemer og ikke magter at tage sig af deres egne børn er et forhold i vores samfund vi ikke kan tillade os, at lukke øjnene for.

Vi ved at der rundt omkring i landet er børn, der lever under uacceptable hjemmeforhold, men hvor familien endnu ikke er i kontakt med de sociale myndigheder for at løse problemerne. Én af grundene til, at en familie med sociale problemer kan undgå offentlig indgriben er, at landets socialforvaltninger allerede er fuldt ud optaget af brandslukningsopgaver. Tilsynsrapporterne viser med al tydelighed, at kommunerne allerede nu er ved at segne under det eksisterende arbejdspress. Et andet forhold er, at det kan være svært at påpege sociale problemer i mindre byer og bygder, hvor alle kender alle. Dette forhold er flere gange påpeget som et reelt problem i forhold til at lave underretninger på udsatte børn.

En måde at komme det problem til livs på, kan være at oprette en social hotline, man kan ringe til gratis, døgnet rundt og eventuelt anonymt. Underretningen sendes herefter straks videre til den rette kommune.

Selve rammen om hotlinen mener jeg frit skal udformes af kommunerne. Jeg mener at parterne bedst kan vurdere hvordan man kan indrette hotlinen. Det er derfor et åbent spørgsmål om der skal være deciderede ansatte på hotlinen eller om opgaven skal indgå i den eksisterende administration. Det behøver efter min mening ikke være socialrådgivere, der tager imod opkald på telefonlinjen, så længe der naturligvis foregår en fagligt funderet supervision. Det vigtigste er at dem der modtager opkaldene kender den relevante lovgivning, kan efterspørge de nødvendige informationer og er behagelige at tale med. Det vil være et oplagt studiejob for kommende socialrådgivere, sygeplejersker og andre der har en fremtid indenfor den sociale sektor eller sundhedsvæsenet. De ansatte på hotlinen kan sidde overalt i landet, således at der ikke skal oprettes et stort administrativt apparat.

Men vigtigst er alt er at formålet indfries, nemlig at give alle borgere uanset bosted mulighed for at underrette om omsorgssvigt.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det er mit håb at hotlinen ikke vil kræve særskilte lokaler, men at hotlinen kan kobles op på eksisterende tilbud og at kommunerne vil være behjælpelige med arbejdsstationer til de ansatte. Men det er et åbent spørgsmål, som først vil kunne besvares når Selvstyre og kommuner i fællesskab er blevet enige om den model der bedst løser formålet. Der vil uanset hvad, skulle bruges ressourcer på at udarbejde rammen for hotlinen. Det anslås, at et sådan

arbejde ikke vil overstige ½ AC-årsværk, dvs. 250.000 kr. Derudover vil der være behov for driftsmidler til selve hotlinen. Driftsudgiften til en social hotline vil afhænge af den model der i sidste ende vælges og kan derfor ikke nærmere beskrives her.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv

Ingen

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

Det er ikke utænkeligt at en social hotline vil føre til flere underretninger og deraf en stigning udgifterne til anbringelser udenfor hjemmet og til sociale foranstaltninger i familierne. Dette må dog betragtes som en succes, såfremt familierne får den hjælp og støtte de har krav på og behov for. Og særligt hvis det kan hjælpe nogle børn til en barndom fri for omsorgssvigt.